

Quadern de teatre. L'ICIC entra en el sector de la distribució per evitar el col·lapse de les programacions escèniques municipals, intuïnt el desert que s'albira

La solució és a la platea

Jordi Bordes

Barcelona

Els ajuntaments de la majoria dels municipis de Catalunya han tancat l'aixeta a l'hora d'ofrir programacions d'arts escèniques. Tot i que la Generalitat també s'ha vist forçada a reduir l'aportació per promocionar les gires, ara s'ha tret del barret una interessant proposta: oferir crèdits reintegrables a les productores que s'atreveixin a tancar una gira assumint el risc de cobrar a taquilla i abandonar el còmode recurs del caixet. La Generalitat avança, com a pla pilot, 1,2 milions d'euros, que podria recuperar totalment si la taquilla respongués al 100%. Caldrà establir quin percentatge és de subvenció (sempre que no es recuperi la despesa) i quin és de risc de les productores. Els ajuntaments només s'han de preocupar de cobrir les despeses d'obertura de la sala i facilitar la publicitat perquè els espectadors en potència coneguin la proposta cultural. Les companyies tenen fins al 30 de setembre per presentar l'acord amb un mínim de sis sales municipals de fora de Barcelona dins d'aquest any. Com a crèdit, la Generalitat demana avals per tirar endavant l'expedient. Fins ara, l'Institut Català de les Indústries Culturals (ICIC) havia entrat a ajudar per finançar produccions o estades d'exploració a les sales de Barcelona,

El Teatre Principal de Terrassa, reobert l'abril passat ■ AJUNTAMENT DE TERRASSA

Els espectacles comercials han de demostrar que es pot cobrir el cost de la gira amb el preu de les entrades

per exemple. Ara també estudia l'ajuda a través dels canals de distribució.

Ja fa anys que Daniel Martínez, president de l'Associació d'Empresaris de Teatre de Catalunya (Adetca) admetia que calia canviar la relació entre els teatres municipals i les productores. La seva pretensió era que les productores assumissin més riscos, a canvi que tinguessin la possibilitat de modificar la programació. Els últims mesos, les productores es veuen forçades a baixar els caixets perquè els ajuntaments puguin contrac-

tar-los. Ja fa un any que la companyia de ballet David Campos ha arrencat, unilateralment, la fórmula de cessió de la sala: cobren només de la taquilla i tenen la garantia que poden programar dos espectacles per temporada. Campos és un conegut que els seus espectacles tenen públic arreu (fins i tot van poder assumir el lloguer del Liceu, fa dos estius), però que la desconfiança dels ajuntaments els ofegava sense gires.

Què n'opinen les companyies? La lectura generalitzada és que aquesta línia d'ajuda ser-

virà per a les grans productores. Perquè cal triar espectacles amb molt de reclam per assegurar una bona entrada. De fet, breus estades com ara *Mamma mia!* i *Hoy no me puedo levantar* per sales municipals han aconseguit sortir-ne airoses, sense coixins de l'ICIC. Aquesta ajuda també sembla reservada als teatres de gran aforament situats en un municipi que disposa d'una gran massa crítica (siguin del mateix poble o de l'entorn). El director de la Sala Beckett, Toni Casares, argumenta que cal que la Generalitat separi bé dos calaixos d'ajuda: d'una banda, per a les grans produccions i, de l'altra, per a les sales alternatives. No és comprensible que un text contemporani desconegut hagi de competir amb un títol comercial amb repartiment mediàtic. La programació de *Cultura en gira* podria ser l'espai en què les propostes més singulars quedessin més ben representades. Els petits muntatges, a més, donaran la possibilitat de programar a les sales petites que no accedeixin als estel·lars títols comercials. Víctor Álvaro, de la companyia Gataro, discrepa de *Cultura en gira*, tot i que ell se n'ha beneficiat i està molt satisfet del resultat. La dificultat d'aquest programa és que ofereix un catàleg limitat i deixa moltes propostes fora, i es troben en una realitat molt més agressiva. No hi ha més remei que treballar per garantir una qualitat. Competència dura en el món subjectiu de l'art escènic. ■

Ambient festiu per tancar la Setmana

J.B.
BARCELONA

Ahires va tancar la Setmana del Llibre en Català amb un ambient festiu. Els organitzadors calculen que hi han passat unes setanta mil persones. El llibre més venut és *Jo confesso*, de Jaume Cabré.

Ahires al migdia, mentre les titelles reproduïen els mons de Joaquim Carbó (premi Trajectòria d'enguany), el trànsit de famílies curioses era constant al parc de la Ciutadella.

Carbó, als 80 anys, va consolidar la relació amb els seus lectors amb una foto de família entranya-

ble com a cloenda de la Setmana de Llibre en Català. L'autor de *La casa sota la sorra* i de *La colla dels deu* i una de les firmes de referència de la revista *Cavall Fort* va demostrar la seva vitalitat. "Ha estat una setmana intensa", reconeixia Carbó, al vespre. I és que dissabte va sortir

Joaquim Carbó signant llibres als seus fans al parc de la Ciutadella, ahires al matí ■ ALBERT SALAMÉ

dels actes de la Setmana a quarts d'una de la matinal i ahires a la tarda va voler assistir, tot i ser present al migdia a la foto de família ("força gent portava llibres perquè els hi firmés"), a l'entrega de premis de narració curta Joaquim Carbó, a Collsuspina.

La Setmana és un projecte cultural organitzat per l'Associació d'Editors en Llengua Catalana (AELLC) i té la participació de llibreters; editors de llibres, de revistes i de partitures; biblioteques, i altres entitats culturals. ■